

פרשת מותו של רוני חוצ'נר, בעלה של הסכסולוגית רות חוצ'נר, פרק שלישי ולא אחרון.

הייתי אהובתו של רוני

אומרת צעירה, שניהלה עם רוני חוצ'נר רומאן שנמשך עד ליום שבו מת. לא יתכן שגירסת ההתאבדות נכונה, היא קובעת. חוצ'נר נמצא בשנה שעברה במישרדו ליד כוס שהכילה שרידי ציאניד. הוא לא השאיר אחריו מיכתב-ההתאבדות. במיכתב שנמצא בין חפציו, והמוכנה לאשתו, סיפר על קשיים בחיי-הנישואין שלהם.

נסגר. מהר מדי, מוקדם מדי. ונשארת רק אני, המאהבת, לכאוב לבדי. ונשארת אני, שיודעת שרוני לא התאבד. בלי שום הוכחות. אך ללא צל של ספק, בוודאות גמורה, כמי שבילתה איתו את התקופה האחרונה בחייו. ונשארת אני, בלעדיו, עם הרבה מאוד כאב וצער, ועם הרבה מאוד שא-לות לא פתורות:

למי היה עניין במותו? מיהו האדם שנהנה מכך? למי יש גישה לציאניד? מי מכיר את רוני, את הרגליו ואת אורח התנהגותו? למי היתה גישה חופשית למישרד שלו? ולמה מיהרו לפרוץ את דלת מישרדו, כשהתברר שרוני לא הופיע לפגישה שקבע? האם למישהו היה חשש או ידע מוקדם, שקרה לו משהו? האם איחור של מיספר שעות לפגישה הוא סיבה מספיק טובה, כדי לפרוץ דלת של מישרד של אדם צעיר הידוע כב-ריא? אגב, עוד לפני תום השיבועה מיהרה אשתו להכניס את המכונת האמריקאית של רוני למוסך, לפצה לצורך מכירה. למה זה היה כל-כך דחוף? רוני היה אדם אינטליגנטי, חד-מח' שבה והגיוני. אילו תכנן להתאבד, למה עשה ביטוח-חיים? הכרתי את רוני כא-דם הקורא גם את "האותיות הקטנות" והוא בוודאי קרא את הסעיף ה-12 בהת-אבדות בפוליטת-הביטוח.

הרבה שאלות - ואף לא תשובה אחת. רק דבר אחד אני יודעת, רוני לא התאבד, וזו גם לא היתה תאוונה. ועוד דבר אני יודעת, שאולי, אולי - אילו הייתי נפגשת עם רוני באותה שבת גורלית - אולי רוני היה עדיין בחיים. ומכל הסיפור הזה נשארת אני - לבכות את רוני לבדי - חיה לי היום הרחק מהזיכרונות שלי איתו. ורק חדרי מרוהט לזיכרו, בצבעים שחור-לבן, כפי שהיה מרוהט חדרו בבית שבמעוז-אביב לפני 12 שנה.

באותה תקופה כבר לא היה לו כל עניין בשיקום נישואיו. באופן לא-רשמי-מי, הוא כבר החל בהכנות לקראת הגי-רושין. הוא אמר זה יקח זמן, משום שלא רצה לאבד את כל אשר השיג במו ידיו, ולאחר שיגמור את כל הכנות-הרקע - יפתח בהליכים רישמיים. הוא תיכנן, ואני ידעתי. (אולי עוד אנשים ידעו? אי-נני יודעת, זו סתם השערה שלי). היו לו תוכניות לטווח רחוק, אך הן לא כללו מוות. רוני אהב את החיים יותר מדי, מכדי שיקריב אותם על מיזבח נישואיו. רוני לא היה אדם אומלל. להיפך. קבענו להיפגש בשבת, אך דחינו את הפגישה בינינו למחרת - יום ראשון. רוני לא הופיע לפגישה. וגם לא התקשר להתנצל. מאוד לא אופייני לו. חשבתי שצריכה להיות לו סיבה מספיק טובה לא לעשות זאת. והיתה לו - רוני מת. לא התאבד! אדם שמתחיל דברים

נשאר לו לעשות, לדבריו, הוא לשים קץ לנישואיו, שמזה זמן רב עלו על שירטון. זהו התחום היחיד בו נכשל, לצערו. לט-ענתו, הוא המשיך לגור בבית רק מסי-בות אנוכיות של נוחיות, וכי הוא ראה בבית מלון נוח ולא בית. כמורכב, העדיף להשאר קרוב לילדים, שאליהם היה קשור מאוד. ובמיוחד לבנו - ובשום פנים ואופן לא היה רוצה שיפגעו, מכל סיבה שהיא.

אולי אנשים יגמרו ויאמרו שהוא אמר כל זאת, כמו שאולי הרבה גברים נש-אים מבטיחים הבטחות-שווא למאה-ורוני ידע זאת. רוני ידע, שסיפורים כאלה לא ישפיעו עליו. היחסים בינינו היו כנים וברורים לגמרי לשנינו. כל אחד מאיתנו ידע מהם הציפיות שיש לנו זה מזה. לא, הוא לא הבטיח לי הבטחות-שווא, ולא ניסה לפתות אותי בסיפורים שגורמו לי לרחם עליו. הוא סיפר לי על חיי נישואיו, כפי שסיפר על כל דבר אחר.

כשהוא היה איתי, הוא היה מאושר. הוא טען שאני, מביאה לו מזל, כי מאז שנפגשנו הוא עושה חיל בעסקיו. (הוא הסביר זאת בכך, שעצם היותו מאושר איתי, גורם לו לקבל הכל בפרו-פורציות שונות, וזה הדבר שגורר אחריו את ההצלחה).

הוא הגדיר עצמו כיום, ועמד לפתוח בכרמיאל מיפעל ליצור חיתולי-נייר למי-בוגרים, מלבד עסקיו בענף היהלומים. באותה תקופה גם התחיל ללמוד מינהל-עסקים באוניברסיטת-תל-אביב.

כן. הוא היה מאושר מאוד.

רוני סיפר לי שסוף-סוף עלה על הגל בארץ (שאליה חזר, משום שרצה שילדיו יוכלו לשחק בחוץ, כפי שסיפר), מבחינה עיסוקית, בלימודים וגם איתי. ומה ש-

בהתחלה אמר, שהוא נשאר לגור בבית מטעמי נוחיות, ושמה זמן רב כבר אין בינו לבין אשתו יחסים המקובלים בין בני-זוג (ועובדה היא, שבילה איתי זמן למכביר). לאחר זמן, אמר שהוא חושב אולי בכל זאת לשים קץ לנישואיו על מנת לפתוח פרק חדש בחייו.

נמאס לו ממה שאשתו כינתה, "ניש-אין פתוחים", שאליהם נגרר בעל-כורחו,

רוני ורותי חוצ'נר; יחסי נישואין פתוחים שלא הובילו לשום מקום